

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতাৰ পৰা কাৰেণ্ট (শক্তি) ল'বলৈ হ'লে সেৱাত ব্ৰতী হৈ থাকাক, যি সন্তানে সকলো ত্যাগ কৰি পিতাৰ সেৱাত লাগি থাকে তেওঁৱেই মৰমৰ হয়, অন্তৰো জয় কৰিব পাৰে"

প্ৰশ্ন: সন্তানসকল স্থায়ী আনন্দত কিয় থাকিব নোৱাৰে, ইয়াৰ মুখ্য কাৰণ কি?

উত্তৰ: স্মৰণৰ সময়ত বুদ্ধি ইফালে-সিফালে গুচি যায়, বুদ্ধি স্থিৰ নোহোৱাৰ ফলত আনন্দত থাকিব নোৱাৰে। মায়াৰ ধুমুহাই বৃত্তিক হাইৰাণ কৰি দিয়ে। যেতিয়ালৈকে কৰ্ম, অকৰ্ম হৈ নাযায় তেতিয়ালৈকে স্থায়ী আনন্দত থাকিব নোৱাৰে, সেয়েহে সন্তানসকলে এইটোৱে পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে।

ওঁম শান্তি। যেতিয়া ওঁম শান্তি বুলি কোৱা হয় বৰ উল্লাসেৰে কোৱা হয় - আমি আত্মা শান্ত স্বৰূপ হওঁ। অৰ্থ কিমান সহজ। পিতাইও ক'ব ওঁম শান্তি। দাদাইও ক'ব ওঁম শান্তি। তেওঁ কয় - মই পৰমাত্মা হওঁ, এওঁ কয় মই আত্মা হওঁ। তোমালোক সকলো হৈছা তৰা। সকলো তৰাৰ পিতাও লাগে নহয় জানো! কোৱাও হয় সূৰ্য, চন্দ্ৰ আৰু ভাগ্যৱান তৰা। তোমালোক সন্তানসকল হৈছা আটাইতকৈ ভাগ্যৱান তৰা। তাৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰী আছে। যিদৰে ৰাতি চন্দ্ৰমা ওলায় তেতিয়া তৰাবোৰৰ কিছুমানৰ কম পোহৰ, কিছুমান অতি উজ্বল হয়। কিছুমান চন্দ্ৰমাৰ আগত থাকে। তৰা নহয় জানো। তোমালোকে হৈছা জ্ঞানৰ তৰা। ক্ৰকুটিৰ মাজত জিলিকে আচৰ্য্যজনক তৰা। পিতাই কয় এই তৰাবিলাক (আত্মাসকল) বৰ আচৰিত ধৰণৰ। একেবাৰেই সূক্ষ্ম বিন্দু, যিটো কাৰোৱেই জ্ঞাত নহয়। আত্মাইহে শৰীৰৰ দ্বাৰা ভূমিকা পালন কৰে। এইটো বৰ আচৰ্য্যজনক কথা। তোমালোক সন্তানসকলৰ মাজতো ক্ৰমানুসাৰে আছে। প্ৰত্যেকেই বেলেগ বেলেগ। পিতাই সেইসকলক স্মৰণ কৰে যিবোৰ তৰা ভাল দৰে তিৰবিৰাই থাকে, যিয়ে বহুত সেৱা কৰে, তেওঁলোকে কাৰেণ্ট (শক্তি) পাই যায়। তোমালোকৰ বেটেৰী ভৰি গৈ থাকে। পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হ'বলৈ চাৰ্জ লাইট পাই যায়। পিতাই কয় - যি সন্তানে মোৰ বাবে সকলো ত্যাগ কৰি সেৱাত লাগি থাকে, তেওঁলোক বহুত মৰমৰ হয়। অন্তৰো জয় কৰি লয়। পিতা অন্তৰ লওঁতা নহয় জানো! দিলৱালা মন্দিৰো আছে নহয় জানো! এতিয়া দিলৱালা নে অন্তৰ লওঁতা মন্দিৰ। কাৰ অন্তৰ লওঁতা? তোমালোকে দেখিছা নহয়? প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা বহি আছে নহয়! নিশ্চয় তেওঁৰ শৰীৰত শিৱ বাবাৰ প্ৰৱেশ হৈছে আকৌ তোমালোকে দেখিবলৈও পোৱা যে ওপৰত স্বৰ্গৰ স্থাপনাও আছে, তলত সন্তানসকলে তপস্যা কৰি আছে। এইয়া সৰু মডেলৰ (আৰ্হিৰ) ৰূপত বনোৱা হৈছে। যিয়ে বহুত ভাল সেৱা কৰে তেওঁ বহুত সহায়কাৰী হয়। মহাৰথী, অশ্বাৰোহী আৰু পদাতিকো আছে নহয়। এই স্মাৰক মন্দিৰ বহুত ভাল আৰু একুৰেট (সঠিক ভাবে) বনোৱা হৈছে। তোমালোকে ক'বা এইয়া আমাৰেই স্মৃতি চিহ্ন। এতিয়া তোমালোকে জ্ঞান পাইছা আৰু আন কাৰোৰে জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ নাই। ভক্তি মাৰ্গত মানুহক যি শুনায় তাকেই সত্য বুলি মানি লয়। বাস্তৱত হৈছে মিছা, তাকে সঁচা বুলি ভাবে। এতিয়া পিতা যি সত্য হয় তেওঁ বহি লৈ তোমালোকক সত্য শুনায় যাৰ দ্বাৰা তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হোৱাগৈ। পিতাইতো কোনো ধৰণৰ পৰিশ্ৰম কৰিবলৈ নিদিয়। গোটেই জ্ঞানৰ ৰহস্য তোমালোকৰ বুদ্ধিত ধাৰণ হৈ গৈছে। তোমালোককতো বহুত সহজকৈ বুজায়, কিন্তু সময় কিয় লাগে? জ্ঞান বা উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ সময় নালাগে। পবিত্ৰ হ'বলৈহে সময় লাগে। মুখ্য হৈছে স্মৃতিৰ যাত্ৰা। ইয়ালৈ তোমালোক আহিলে স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ প্ৰতি বেছি মনোযোগ থাকে। ঘৰলৈ গ'লে ইমান নাথাকে। ইয়াত সকলো ক্ৰম অনুসৰি হয়। কিছুমান ইয়াত বহি থাকে, বুদ্ধিত এইটোৱে নিচা থাকিব – এওঁ আমাৰ পিতা আৰু আমি তেওঁৰ সন্তান। বেহদৰ পিতা আৰু আমি সন্তানসকল বহি আছে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে পিতাৰ এই শৰীৰত আগমন হৈছে। দিব্য দৃষ্টি দি আছে, সেৱা কৰি আছে। গতিকে সেই এজনকেই স্মৰণ কৰিব লাগে। অন্য কোনো ফালেই বুদ্ধি যাব নালাগে। সন্দেহীয়ে (বাৰ্তাবাহকে) পুৰা ৰিপৰ্ট দিব পাৰে - কাৰ বুদ্ধি বাহিৰত ঘূৰি ফুৰে, কোনে কি কৰে, কাৰ টোপনি আছে, সকলো কৈ দিব পাৰে।

যিসকলতৰা ভাল সেৱাধাৰী, তেওঁলোকেই চাই থাকো। পিতাৰ স্নেহ আছে নহয় জানো! স্থাপনাৰ কাৰ্যত সহায় কৰে। হুবহু কল্পৰ আগৰ দৰেই এয়া ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে, অনেক বাৰ হৈছে। এয়াতো নাটকৰ চক্ৰ ঘূৰিয়েই থাকে। ইয়াত চিন্তা কৰাৰো কোনো কথা নাই। বাবাৰ লগত আছা নহয় জানো! সেই বাবে সংগৰ ৰং লাগি যায়। চিন্তা কম হৈ গৈ থাকে। এয়াতো নাটক ৰচি থোৱা আছে। পিতাই সন্তানসকলৰ বাবে স্বৰ্গৰ ৰাজধানী লৈ আহিছে। কেৱল কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, পতিতৰ পৰা পান্নন হ'বলৈ পিতাক স্মৰণ কৰা। এতিয়া মিঠা ঘৰলৈ যাব লাগে, যাৰ বাবে ভক্তি মাৰ্গত তোমালোকে অনেক চেষ্টা কৰা। কিন্তু এজনো যাব নোৱাৰে। এতিয়া পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা আৰু স্ব-দৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাই

থাকা। অলফ (পিতা) আৰু বে (বাদশ্বাহী)। পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু ৪৪ৰ চক্ৰ ঘূৰোৱা। আত্মাৰ ৪৪ চক্ৰৰ জ্ঞান হৈছে। ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি, মধ্য আৰু অন্তক কোনেও নাজানে। তোমালোকে জানা, পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি জানা। পুৰা শুই উঠি তোমালোকে বুদ্ধিত এইটোৱে ৰাখা যে এতিয়া আমি ৪৪ ৰ চক্ৰ পুৰা কৰিলো, এতিয়া উভতি যাব লাগে সেইবাবে এতিয়া পিতাক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হ'বগৈ। এয়াতো সহজ নহয় জানো। কিন্তু মায়াই তোমালোকক পাহৰাই দিয়ে। মায়াৰ ধুমুহা আছে নহয়, সেই ধুমুহাই বন্তিবোৰক হাইৰাণ কৰি দিয়ে। মায়া বৰ দুষ্ট, ইমান শক্তি আছে যে সন্তানসকলক পাহৰাই দিয়ে। সেই আনন্দ স্থায়ী হৈ নাথাকে। তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ বহা, বহি থাকোতেই বুদ্ধি কোনোবা ফালে গুছি যায়। এই সকলোবোৰ হৈছে গুপ্ত কথা। যিমানেই চেষ্টা নকৰা কিন্তু স্মৰণ কৰিব নোৱাৰা। আকৌ কিছুমানৰ বুদ্ধি দিগ্ভ্ৰান্ত হৈ-হৈ স্থিৰ হৈ যায়, কিছুমানৰ তৎক্ষণাত স্থিৰ হৈ যায়, কিছুমানৰ ক্ষেত্ৰত যিমানেই চেষ্টা নকৰক কিয় বুদ্ধিত ধাৰণেই নহয়। ইয়াকে মায়াৰ যুদ্ধ বুলি কোৱা হয়। কৰ্মক অকৰ্ম কৰি তুলিবলৈ কিমান পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। তাতটো ৰাৱণ ৰাজ্যই নাই সেয়েহে কৰ্ম-বিকৰ্মও নাথাকে। ওলোটাকৈ কৰাওঁতা মায়া তাত নাথাকেই। ৰাৱণ আৰু ৰামৰ খেল। আধা কল্প হৈছে ৰাম ৰাজ্য আধা কল্প ৰাৱণ ৰাজ্য। দিন আৰু ৰাতি। সংগম যুগত কেৱল ব্ৰাহ্মণহে থাকে। এতিয়া তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলে বুজিছা যে ৰাতি পূৰ্ণ হৈ দিন আৰম্ভ হ'বৰ হৈছে। সেই শূদ্ৰ বৰ্ণৰ সকলে জানো বুজি পায়।

মানুহে বহুত শব্দ কৰি ভক্তিৰ গীত আদি গায়। তোমালোকতো যাব লাগিব বাণীৰ পৰা দূৰলৈ। তোমালোকতো নিজৰ পিতাৰ স্মৃতিতে মচণ্ডল হৈ থাকা। আত্মাই জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ পাইছে। আত্মাই বুজি পায় যে এতিয়া পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। ভক্তি মার্গত শিৱ বাবা, শিৱ বাবা বুলিতো কৈয়েই আহিছে। শিৱৰ মন্দিৰত শিৱক নিশ্চয় পিতা বুলি কয়। জ্ঞান অলপো নাই। এতিয়া তোমালোকে জ্ঞান পাইছা। সেয়া হৈছে শিৱবাবা, এইয়া তেওঁৰ চিত্ৰ, তেওঁলোকেতো লিংগ বুলিয়েই বুজে। এতিয়া তোমালোকেতো জ্ঞান পাইছা। তেওঁলোকে লোটাৰে লিংগৰ ওপৰত পানী ঢালে। এতিয়া পিতাতো হৈছে নিৰাকাৰ। নিৰাকাৰ জনৰ ওপৰত লোটাৰে পানী ঢালিলে তেওঁ কি কৰিব! সাকাৰ হোৱাহেঁতেন স্বীকাৰো কৰিলেহেঁতেন। নিৰাকাৰৰ ওপৰত গাখীৰ আদি ঢালিলে তেওঁ কি কৰিব! পিতাই কয় - গাখীৰ আদি যি ঢালা সেইয়া তোমালোকেই খোৱা, ভোগ আদিও তোমালোকেই খোৱা। ইয়াততো মই সন্মুখত আছো। আগতে পৰোক্ষ ভাৱে কৰিছিল এতিয়া প্ৰত্যক্ষ ভাৱে কৰে, তললৈ আহি ভূমিকা পালন কৰি আছে। চাৰ্জ লাইট দি আছে। সন্তানসকলে বুজি পায় যে মধুবনত বাবাৰ ওচৰলৈ নিশ্চয় আহিব লাগে। তাত আমাৰ বেটেৰী ভাল দৰে চাৰ্জ হয়। ঘৰত সাংসাৰিক কাম-কাজ আদিত অশান্তিয়েই অশান্তি বিৰাজ কৰি থাকে। এই সময়ত গোটেই বিশ্বত অশান্তি। তোমালোকে জানা যে আমি এতিয়া যোগ বলৰ দ্বাৰা শান্তি স্থাপন কৰি আছো। বাকী ৰাজ্য পোৱা যায় পঢ়াৰ দ্বাৰা। কল্পৰ আগতেও তোমালোকে এয়া শুনিছিলো এতিয়াও শুনি আছা। যিবোৰ কাৰ্য্য হয় সেইয়া আকৌ হ'ব। পিতাই কয় - আচম্বিত কৰি কিমান সন্তান আঁতৰি গুছি গ'ল। মোক প্ৰেমিকক কিমান স্মৰণ কৰিছিল। এতিয়া মই আহিছো আকৌ থৈ গুছি যায়। মায়াই কেনেধৰণৰ চৰ সোধাই দিয়ে। বাবাতো অনুভৱী নহয় জানো! বাবাৰ নিজৰ গোটেই ইতিহাস স্মৃতিত আছে। মূৰত টুপী, খালি ভৰিৰে দৌৰিছিল ..... মুছলমান লোকসকলেও বহুত মৰম কৰিছিল। বহুত খাতিৰ কৰিছিল। শিক্ষকৰ সন্তান আছিল যেন গুৰুৰ সন্তান আছিল। বাজৰাৰ ৰুটি খুৱাইছিল। ইয়াতো বাবাই ১৫ দিনৰ বাজৰাৰ ৰুটি আৰু চাচ (দৈৰে বনোৱা পাতল পানী) খোৱাৰ প্ৰগ্ৰেম (কাৰ্য্যসূচী) কৰিছিল। আৰু একোৱেই বনোৱা নাছিল। বেমাৰ আদিতো সকলোৰে বাবে এয়াই বনাইছিল। কাৰো একোৱে হোৱা নাছিল। বৰঞ্চ বেমাৰী সন্তানো স্বাস্থ্যবানহে হৈ পৰিছিল। বাবাই প্ৰমাণ চাইছিল আসক্তি নোহোৱা হৈছে নে নাই! এইটো হ'ব নালাগিছিল বা এনেকুৱা হ'ব লাগিছিল। ইচ্ছাক জমাদাৰ (ৰাস্তা ৰাৰু দিওঁতা) বুলি কোৱা হয়। ইয়াত পিতাই কয় খোজাতকৈ মৰি যোৱাই ভাল। পিতাইহে জানে - সন্তানসকলক কি দিব লাগে। যি দিবলগীয়া হ'ব সেয়া নিজেই দিব। এই সকলো নাটক ৰচি থোৱা আছে।

বাবাইতো সুধিছিল নহয় যে যিয়ে পিতাক 'পিতা' বুলিও ভাবে আৰু 'সন্তান' বুলিও ভাবে তেওঁলোকে হাত উঠোৱা। তেতিয়া সকলোৱে হাত উঠালে। হাততো তৎক্ষণাত উঠাই দিয়ে। যেনেকৈ বাবাই সোধে - "লক্ষ্মী-নাৰায়ণ" কোন হ'ব? তেতিয়া তৎক্ষণাত হাত উঠাই দিব। এই পাৰলৌকিক সন্তানটিকো নিশ্চয় সংযোজন কৰি লয়, এওঁতো মা-পিতাৰ বহুত সেৱা কৰে। ২১ জন্মৰ বাবে উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। পিতাৰ যেতিয়া বানপ্ৰস্থ অৱস্থা হয় তেতিয়া সন্তানৰ কৰ্তব্য হৈছে পিতাকৰ চম্ভাল কৰা। তেওঁ যেন সন্ন্যাসী হৈ যায়। যেনেদৰে এওঁৰ (ব্ৰহ্মা বাবাৰ) লৌকিক পিতা আছিল, বানপ্ৰস্থ অৱস্থা হওঁতে কৈছিল -মই গৈ বনাৰসত সৎ সংগ কৰিম, মোক তালৈ লৈ ব'লা। (বুৰঞ্জী শুনোৱা) তোমালোক হৈছা ব্ৰাহ্মণ, প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা হৈছে গ্ৰেট-গ্ৰেট গ্ৰেণ্ড ফাদাৰ। তেওঁ হৈছে মনুষ্য সৃষ্টিৰ পহিলা পাত। এওঁক জ্ঞান সাগৰ বুলি কোৱা নহয়। ব্ৰহ্মা-বিশ্ব-শংকৰকো জ্ঞানসাগৰ বুলি কোৱা নহয়। শিৱ বাবা তেওঁ হৈছে বেহদৰ পিতা

সেই বাবে তেওঁৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা উচিত নহয় জানো। সেই নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা কেতিয়া আহিল, কেনেকৈ আহিল, তেওঁৰ জয়ন্তী পালন কৰে সেই কথা কোনেও নাজানে। তেওঁতো গভলৈ নাহে। তেওঁ বুজাই যে দিছে যে বহুত জন্মৰ শেষত বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত মই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰো। মানুহে যেতিয়া সন্ধ্যাস কৰে তেতিয়া তেওঁৰ বানপ্ৰস্থ অৱস্থা বুলি কয়। গতিকে এতিয়া পিতাই তোমালোকক কৈছে — সন্তানসকল, তোমালোকে পুৰা ৪৪ জন্ম ল'লা এইয়া হৈছে বহুত জন্মৰ শেষৰ জন্ম। হিচাপতো জানা নহয়। সেইবাবে মই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰো। এওঁৰ আত্মা য'ত আছে তেওঁৰ কাষতে আহি মই স্থান লওঁ। যেনেদৰে গুৰুৱে নিজৰ শিষ্যক কাষত গা দীত বহুৱায়। তেওঁৰো স্থান ইয়াত, মোৰো ইয়াতে। মই কওঁ, হে আত্মাসকল মামেকম (মনে মনে কেৱল মোকেই) স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাপ বিনাশ হৈ যাব। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হ'ব লাগিব নহয়! এইয়া হৈছে ৰাজযোগ। নতুন সৃষ্টিৰ বাবে নিশ্চয় ৰাজযোগৰ আৱশ্যক। পিতাই কয় - মই আহিছো আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ ভেটি স্থাপনা কৰিবলৈ। গুৰুলোক বহুত আছে। সৎ গুৰু এজন, তেৱেঁই হৈছে সত্য। বাকীতো সকলো হৈছা মিছা।

তোমালোকে জানাই এক হৈছে ৰুদ্ৰ মালা, দ্বিতীয়তে হৈছে বিষ্ণুৰ বৈজয়ন্তী মালা। তাৰ বাবে তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰা, পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া মালাৰ দানা হ'বগৈ। যি মালাক তোমালোকে ভক্তি মাৰ্গত স্মৰণ কৰা কিন্তু এইটো নাজানা যে এই মালা কাৰ হয়, জনা নাছিল, ওপৰৰ ফুল কোন আছে, আকৌ মেৰুৰ দানা কোন হয়, দানা কোন হয়? যাৰ মালা জপ কৰে একোৱেই বুজি নাপায়। এনেয়ে ৰাম-ৰাম বুলি কৈ-কৈ মালা জপ কৰি থাকে। ৰাম-ৰাম বুলি কোৱা বাবে এনেকৈ ভাবে যে সকলো ৰামেই ৰাম। সৰ্বব্যাপি ধাৰণাটিৰ অন্ধকাৰখিনি ইয়াৰ পৰাই ওলাইছে। মালাৰ অৰ্থটোৱেই নাজানে। কোনোবাই কয় ১০০ মালা জপ কৰা.....ইমানবোৰ মালা জপ কৰা। পিতাতো অনুভৱী হয় নহয় জানো! ১২ জন গুৰু কৰিছিল ১২ জনৰ অনুভৱ লৈছিল। এনেকুৱাও বহুত থকে, নিজৰ গুৰু থকা সত্বেও আনৰ ওচৰত যায় কিজানি কিবা অনুভৱ হয়। মালা আদি জপি থাকে। হওতেতো এয়া একেবাৰেই অন্ধ শ্ৰদ্ধা। মালা পুৰা কৰি ফুলক নমস্কাৰ কৰে। শিৱ বাবা ফুল নহয় জানো! তোমালোক অনন্য সন্তানসকল মালাৰ দানা হোৱা। পুনৰ তোমালোকৰ সোঁৱৰণ চলি থাকে। তেওঁলোকে একোৱে নাজানে। তেওঁলোকেতো কোনোবাই ৰাম বুলি কয়, কোনোবাইকৃষ্ণক স্মৰণ কৰে, অৰ্থ একো নাই। শ্ৰীকৃষ্ণ শৰনম্ বুলি কৈ দিয়ে। এতিয়া তেওঁতো সত্যযুগৰ ৰাজকুমাৰ আছিল। তেওঁৰ শৰণ কেনেকৈ ল'ব। পিতাৰহে শৰণ লোৱা হয়। তোমালোকেই পূজ্য আকৌ পূজাৰী হোৱাগৈ। ৪৪ জন্ম লৈ পতিত হৈ গ'লা সেইবাবে শিৱ বাবাক কোৱা – হে ফুল, আমাকো আপোনাৰ সমানকৈ গঢ়ি তোলা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(১) কোনো প্ৰকাৰৰ ইচ্ছা ৰাখিব নালাগে। আসক্তি শেষ কৰি দিব লাগে। বাবাই যি খুৱায় .... তোমালোকৰ প্ৰতি নিৰ্দেশনা আছে, খোজাতকৈ মৃত্যুয়ে ভাল।

(২) পিতাৰ পৰা চাৰ্চ লাইট (শক্তি) ল'বলৈ এজন পিতাৰ প্ৰতি সঁচা প্ৰেম ৰাখিব লাগে। বুদ্ধিত নিচা থাকিব লাগে যে আমি সন্তান হওঁ, তেওঁ আমাৰ পিতা। তেওঁৰ চাৰ্চ লাইটৰ দ্বাৰা আমি তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হ'ব লাগে।

বৰদান: শ্ৰেষ্ঠ প্ৰাপ্তিৰপ্ৰত্যক্ষ ফলৰ দ্বাৰা সদায় আনন্দিত হৈ থাকোঁতাএভাৰ হেল্ডি (সৰ্বদা স্বাস্থ্যবান) হোৱা সংগম যুগত এতিয়াই কৰিলা আৰু এতিয়াই শ্ৰেষ্ঠ প্ৰাপ্তিৰ অনুভৱ হ'ল - এয়াই হৈছে প্ৰত্যক্ষ ফল। সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ ফল হৈছে সমীপতাৰ অনুভৱ হোৱা। আজিকালি সাকাৰ জগতত কোৱা হয় যে ফল থালে স্বাস্থ্যবান হৈ থাকিব। স্বাস্থ্যবান হৈ থকাৰ সাধন ফল বুলি কয় আৰু তোমালোক সন্তানসকলে প্ৰতিটো চেকেণ্ডত প্ৰত্যক্ষ ফল খায়েইথাকা সেইবাবে সৰ্বদা স্বাস্থ্যবান হোৱাই। যদি তোমালোকক কোনোবাই সোধে যে থবৰ কেনেকুৱা, তেতিয়া ক'বা ফৰিস্তাৰ চলন আৰু আনন্দময়।

স্লোগান: সকলোৰে আশীৰ্বাদৰ খাজানাৰে সম্পন্ন হোৱা তেতিয়া পুৰুষাৰ্থত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া নহ'ব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!